

ΟΙ διαμαρτυρίες τῶν «Αιτωλοακαρνανῶν πολιτευτῶν» κατὰ τοῦ «ὄχλου τῶν Ἀθηνῶν» δὲν εἶναι μόνο κομικές, εἶναι κι ἀνακόλουθες, καθὼς τοὺς τᾶπόδειξε τετραγωνικὰ ὁ πρόεδρος τῶν συντεχνιῶν κ. Παπαϊωάννου (Αἰτωλὸς ὁ ἀνήρ) μὲ κάτι φρόνιμα λόγια του στὴν «Ἀκρόπολη».

Οἱ χτεσῖνοι «ὄχλαγογοὶ» εἶναι οἱ προχτεσῖνοι «σανιδάδες». Καὶ τοὺς Σανιδάδες, ἐκείνους δηλ. ποὺ παίρνανε τὶς σανίδες κι ἀνεβάζανε τὸ μακαρίτη Δεληγιάννη στὴν Ἐξουσία, δὲν τοὺς δημιούργησε ὁ Βενιζέλος· τοὺς δημιούργησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι «Αἰτωλοακαρνανέες πολιτευταὶ» μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, τοὺς σημερινούς «ἀντιοχλαγωγικούς» συντρόφους του, ὅταν τύχαινε νᾶναι Δεληγιαννικοί ἢ Θεοτοκικοί καὶ νὰ ζητᾶνε νᾶνεβάσουν τὸν ἀρχηγό τους στὴν Ἐξουσία μὲ κάθε ἀντικοινοβουλευτικὸ μέσο.

Σήμερα λοιπὸν ὄλ' οἱ παλιοί, κ' οἱ «Αἰτωλοακαρνανέες πολιτευταὶ» μαζί τους, γεύονται τοὺς γλυκοὺς καρπούς τῆς τίμιας ἐργασίας τους.

★

ΤΡΙΑ εἶναι τὰ σημεῖα τοῦ προγράμματος τῶν Φιλελευθέρων, ποὺ ἤμποροῦν νὰ δώσουν τὸν τόνον εἰς ὠρισμένας, σαφεῖς κατευθύνσεις τῆς πολιτικῆς ἐνὸς κοινοβουλευτικοῦ κόμματος.

«Ὅχι ἀφρογὸς στάσις», ἀλλ' ἐπιδίωξις εἰρηνικῆς συμβίωσης μετὰ τῶν ἄλλων λαῶν τοῦ Αἴμου.

«Προστασία τῶν Προλεταρίων ἀγρῶν καὶ πόλεων ὄχι μόνον ἐντὸς τῶν κερδῶν τοῦ Κεφαλαίου.

«Τέλος εἰσαγωγῆ «ἀληθινῆς» λαϊκῆς ἐκπαιδεύσεως, ὃ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον, πάταγμα διὰ τοῦ σχολείου τῆς καθαρεύουσας, ἢ ὅποια, ὅπως λέγει ὁ Wackernagel, φκιάνει ἀπὸ αἰῶνων ἤδη χάρτινα μυαλά, ξυλένια μυαλά στὴν Ἑλλάδα.»

Αὐτὰ τὰ σωστά πράγματα τὰ διαβάσαμε σ' ἓνα ἄρθρο τοῦ κ. Τριανταφυλλοπούλου, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ προχτεσινὸ φύλλο τοῦ «Κοινωνισμοῦ» (ἀριθ. 31, σελ. 1) μὲ τὸν τίτλο «Ἡ Ἐκκλήσις πρὸς τὸν λαόν». Ὁ κ. Τριανταφυλλόπουλος ἔχει σπουδάσει στὴ Γερμανία πολιτικῆς ἐπιστήμης, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰδρυτῆς τῆς «Κοινωνιολογικῆς Ἐταιρίας» καὶ ὑποψήφιος βουλευτῆς μεθαύριο στὸ Βενιζελικὸ σὺνδυασμὸ τῆς Αἰτωλοακαρνανίας. Ὅσο περισσότεροι τέτιοι ἀληθινὰ «νέοι ἄντρες» βρίσκονται σιμὰ στὸ Βενιζέλο, τόσο πιὸ οἴγουρη καὶ πιὸ γλήγορη θᾶναι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἀνορθωτικοῦ ἀγῶνα του.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Πρόσκληση

Προσκαλοῦνται τὰ μέλη τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφιάς» σὲ ταχτικὴ συνεδρίαση τὴν Κυριακῇ, 26 τοῦ Ὀχτ. 2 μ.μ.—δρόμος Βαλτετσίου, 1.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ Τὴν κ. ΠΑΛΛΗ

Σμύρνη, 12. 10. 1910

Μεγάλε καὶ Σεβαστέ μου κύριε Πάλλη,

Μὲ λαχτάρα ἔλαβα τὸ γράμμα Σας καθὼς καὶ τὰ τρία βιβλία καὶ Σᾶς ἐφκαριστῶ πάρα πολύ.

Βιβλίο Σας ὅτα λάβω λές καὶ τὸν κόσμονόλο μοῦ χαρίζεις, μήτε νὰ φάω θέλω μήτε νὰ κοιμηθῶ, μόνο νὰ τὸ διαβάξω, νὰ τὸ αἰστανουμαι καὶ νὰ τὸ θαμάξω... Στὸ δελταράκι Σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ στεῖλετε ἓνα Ἡλιοφέγγαρο καθὼς κ' ἓνα Βαγγέλιο, καὶ Σᾶς ἰκέτεβα νὰ γράψετε δυὸ λόγια στὸ Βαγγέλιο γιὰ νὰ τὸ ἔχω κειμήλιο ἱερότερο.

Φιλώντας τὸ δεξί Σας χέρι

Σᾶς φκαριστῶ

Υ. Γ. Σωστός, πρᾶχτικός, ὠραῖος, σώστης μοῦ φαίνεται ὁ τονισμὸς Σας. Λαχταρῶ νὰ Σᾶς ἀκλουθήσω, μάλιστα γιὰ λίγους μῆνες ἔγραφα καὶ γὼ τονίζοντας μόνο μὲ μιὰ ὀξεῖα, καὶ τώρα μόλις βαστιέμαι νὰ μὴ Σᾶς ἀκλουθήσω. Μὲ βαστᾶ ἡ ἀκόλουθη σκέψη. Ὅσο, λέω, ἡ ρωμαϊκὴ ὀρθογραφία συμφωνεῖ περισσότερο μὲ τὴν ὀρθογραφία τῆς καθαρεύουσας, τόσο ἐφκολώτερα οἱ καθαρεβουσιάνοι θὰ συνηθίσουν νὰ διαβάζουνε ρωμαῖκα κι ἀνοιωθα κι ἄθελα θὰ γράφουνε καὶ ρωμαῖκα. Ὅλες οἱ ἐφημερίδες βάζουνε ρωμαῖκα, καμιά ὅμως δὲ γράφει «ἀφτός» μὲ φ, μήτε ὁ Νουμάς!!! ὑποθέτω γιὰ δυὸ αἰτίες· ἐπειδὴ πολὺ χτυπᾶ στὸ μάτι, κ' ἐπειδὴ πέφτει δύσκολο σ' ἓνανε ποὺ εἶναι ἀναγκασμένος νὰ γράφει καὶ καθαρέβουσα, τὴ μιὰ στιγμὴ νὰ γράφει «ἀφτός» καὶ τὴν ἄλλη «αὐτός»: συμπεραίνω λοιπὸν πόσο πιὸ δύσκολο θὰ εἶναι ἡ πέννα ποὺ πάει μοναχῇ τῆς τὴ μιὰ στιγμὴ νὰ βάζει σωρὸ τόνους καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ μόνον ἓνανε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἴσως εἶναι καλὸ νὰ γίνεῖ μιὰν ἀρχὴ ἐνὸς τονισμοῦ τῆς ἀθροπιᾶς, ἀρχὴ μάλιστα ἀπὸ λόγου Σας.

Δὲν πιστέβω πιὸ σωστὰ καὶ πιὸ ὠρεῖα νὰ μπορέσει κανεὶς νὰ μεταφράσει τὴ λέξη «ἀντρέσσα» ἀπὸ «κατατόπι», ἀριστούργημα ποὺ μόνο ἀληθινὸ τζένιο μπορεῖ νὰ τὸ πιτύχει. Ὅμως ἡ λέξη «ἀντρέσσα», δόστε μου τὴν ἄδεια νὰ πῶ, εἶναι πολὺ γνωστὴ στὴ Ρωμιοσύνη. Ὅλοι κοντὰ ὅσοι ἀλληλογράφουνε τὴ γνωρίζουνε· εἶναι καὶ διεθνικὴ, ἀκούεται καὶ τὸ ρῆμα «ἀντρεσσάρω.» Μὲ τώραῖο «κατατόπι» γίνεται προηγούμενο· ἄβριο ἄλλη ξένη λέξη καινούρια καὶ χρήσιμη θὰ μᾶς κάμει νὰ διστάζουμε ἂν πρέπει νὰ τὴ γράψουμε ἢ ὄχι. Μὰ τὸ πιὸ νόστιμο εἶναι, καθὼς ξέρετε, πὼς γιὰ μᾶς τοὺς ρωμιούς ἡ ἀντρέσσα καινούρια λέξη δὲν εἶναι, ἀναφέρεται στὴν Πανδώρα γιὰ δημοτικὴ ἀπὸ τὰ 1866 (Τόμος